

Fills d'Abraham

Dc, 12/12/2018 per Josep Maria Solà

[Mirant el text](#)

En el tercer capítol del seu evangeli, Lluc fa una presentació de Joan Baptista a l'estil dels profetes de l'Antic Testament i tot seguit parla del contingut de la seva predicació. És el text que llegim a l'evangeli d'avui (Lc 3,10-18) i que podem estructurar de la següent manera: 1) Predicació de Joan amb la mirada posada a la fi dels temps (vv. 7-9). 2) Concrecions ètiques adreçades a diferents col·lectius d'oients (vv. 10-14). 3) Paraules de Joan sobre la persona de Jesús (vv.15-18).

Els primers versets estan elaborats amb el llenguatge impactant, tremend i amenaçador propi dels discursos sobre els darrers temps. El terme "escurçons" apareix poc en la literatura bíblica. Mateu l'usa per dirigir-se en to despectiu als fariseus i mestres de la llei (23,33). A l'antiguitat eren rèptils considerats tremendament perillosos. Quan a l'Antic Testament se'n parla és per indicar el seu caràcter negatiu, perillós, malèfic i mortal. "Com el verí mortal dels escurçons" dirà el llibre del Deuteronomi (32,33). Lluc aplica el terme a tota la gent a qui veu necessitada de conversió.

És interessant fixar-se en el retret que Joan fa a aquells seus oients que es consideren fills d'Abraham. Les promeses fetes a Abraham (Gn 12.15.17) van arribar a ser, amb el pas dels segles, l'origen de la convicció que Israel estava protegit, pel fet de ser fill d'Abraham, de l'enuig de Déu en virtut dels mèrits del patriarca. Déu no jutjaria Israel amb el mateix rigor amb que jutjaria les nacions. És més, Israel pensava que s'escaparia del judici pel fet de ser fill d'Abraham. Les promeses fetes per Déu a Abraham eren inqüestionablement per sempre. Això explica la paràbola del ric i Llätzer (Lc 16,19-31). L'home ric es dirigeix a Abraham dient-li "pare meu" amb la pretensió que el fet de ser fill d'Abraham alleugi el turment que estant patint i no se li tinguin en compte les injustícies comeses. En l'evangeli de Joan apareix aquesta mateixa pretensió: "Nosaltres som fills d'Abraham i no hem estat esclaus mai de ningú" (Jn 8,33).

Però a Déu no li calen aquests pretensiosos fills d'Abraham per complir amb la promesa feta al patriarca. De les pedres en poden sortir fills d'Abraham. Jesús reivindica la condició de fill d'Abraham per Zaqueu (Lc 19,1-10), un cobrador d'impostos que, com ja sabem, aquests eren odiats pels fariseus i mestres de la llei i considerats pecadors. Déu disposa de mitjans de tota mena per complir amb les seves promeses. No vol capgirar Israel, sinó ampliar el seu radi de pertinença per això vindrà d'orient i d'occident gent de tota mena a seure a la taula del Regne amb Abraham, Isaac i Jacob (Lc 13,28-29). Lluc deixa ben clar que ser fill d'Abraham no és cap prerrogativa, el que cal és una bona conversió.

Les primeres comunitats cristianes sentiren una gran veneració per la persona de Joan Baptista. Després de la seva mort i la de Jesús, es suposa que encara existien grups de seguidors seus. En dona fe el llibre dels Fets dels Apòstols (19,1-3) quan dona notícia d'uns efesis que només havien rebut el baptisme de Joan. No es d'estranyar que els grups de Joan entressis en conflicte amb les comunitats de Jesús. La rivalitat es fa palesa en un text de l'evangeli de Joan quan explica que Jesús té més èxit que Joan (3,26). La controvèrsia sobre qui dels dos era més important segur degué existir. Lluc en el seu relat sobre la infància dels dos personatges encara la qüestió i deixa clara la superioritat de Jesús. Ara rebla el

clau: Joan davant Jesús no arriba ni a la categoria d'un esclau capaç de deslligar la corretja de les sandàlies de Jesús.

Diumenge 3er. d'Advent. 16 de Desembre de 2018